

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: Maciej Gembarzewski

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2013 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania J. K. (...) w J.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania J. K. (...) w J.

od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 grudnia 2011 r. nr (...)

1. Uchyla zaskarżoną decyzję w całości;
2. Zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz J. K. (...) w J. kwotę 460 zł (czterysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSO Bogdan Gierzyński

XVII AmE 53/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 grudnia 2011 roku, nr (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy – Panu J. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...), z siedzibą w miejscowości J., województwo (...), posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), orzekł:

1. Przedsiębiorca naruszył warunek 2.1.1. oraz 2.1.2. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej Przedsiębiorcy decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 10 stycznia 2005 r., znak: (...) w ten sposób, iż zatrudniał osobę nie posiadającą właściwych kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 22 ust. 2 i ust. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 roku o dozorze technicznym (Dz. U. z 2000 r. Nr 122, poz. 1321 z późn. zm.), wymaganych przy obsłudze zbiorników stałych z zespołami napędowymi na skroplone gazy węglowodorowe oraz zbiorniki przenośne o pojemności powyżej 350 cm³ – w zakresie napełniania, tj. urządzeń określonych w Załączniku nr 2 pkt 1 ppkt 11 do rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 lipca 2001 r. w sprawie trybu sprawdzania kwalifikacji wymaganych przy obsłudze i konserwacji urządzeń technicznych (Dz. U. z 2001 r. Nr 79 poz. 849, z późn. zm.),

2. Za działanie opisane w punkcie pierwszym wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 2 000 zł, co stanowi 0,015% przychodu z działalności koncesjonowanej Przedsiębiorcy, osiągniętego przez niego w roku podatkowym 2010.

Powyższą decyzję w całości zaskarżył powód – J. K..

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. Naruszenie prawa materialnego, tj.:

a) Art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego poprzez nałożenie na powoda kary pieniężnej w sytuacji, gdy Powód nie naruszył obowiązków określonych koncesją,

b) Art. 56 ust. 6 w zw. z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego poprzez przyjęcie, iż nałożenie na powoda kary pieniężnej w trybie art. 56 ust. 1 Prawa energetycznego jest dopuszczalne niezależnie od możliwości przypisania mu winy,

2. Naruszenie prawa procesowego, tj. art. 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 30 ust. 1 Prawa energetycznego poprzez nieprawidłową ocenę zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego i przyjęcie, iż wystąpiły okoliczności uzasadniające nałożenie na powoda kary pieniężnej.

Powołując się na ww. zarzuty powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym – kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, z uwzględnieniem kosztów przejazdu pełnomocnika powoda na rozprawę, w oparciu o wycenienie przedłożone przez pełnomocnika na rozprawie.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. prowadzi działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi. Działalność ta wykonywana jest na podstawie Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 10 stycznia 2005 rok przyznającej J. K. koncesję w ww. przedmiocie na okres od 15 stycznia 2005 r. do 15 stycznia 2015 r. (decyzja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 10 stycznia 2005 r., nr (...), k. 1- 6 akt adm.). Zgodnie z warunkami prowadzenia działalności, określonymi w ww. koncesji, J. K. zobowiązany jest do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej, a w szczególności warunków określonych w ustawie – Prawo energetyczne i wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych (pkt 2.1.1. ww. koncesji, k. 2 akt adm.). Ponadto J. K. zobowiązany jest do prowadzenia działalności w sposób nie stanowiący zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzkiego oraz środowiska, a także nie narażający na powstanie szkód materialnych. W szczególności jest on zobowiązany do przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, przepisów dotyczących bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia (pkt 2.1.2. koncesji, k. 2 akt adm.).

J. K. prowadzi koncesjonowaną działalność m.in. na Stacji (...) w Miejscowości W..

W toku kontroli przeprowadzonej przez Państwową Inspekcję Pracy na ww. stacji inspektor pracy stwierdził, że jeden z pracowników obsługujący instalację LPG (zbiorników z zespołem napędowym na skroplone gazy węglowodorowe) posiadał świadectwo kwalifikacyjne (...) wydane na podstawie rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 28 kwietnia 2003 r. w sprawie szczegółowych zasad stwierdzania posiadania kwalifikacji przez osoby zajmujące się eksploatacją urządzeń, instalacji i sieci. Przedmiotowe świadectwo zostało wydane przez Komisję Kwalifikacyjną Nr (...) przy Stowarzyszeniu (...) Oddział w K. (pismo Państwowej Inspekcji Pracy datowane na dzień 28 grudnia 2010 r., k. 7 akt adm.).

Pismo Państwowej Inspekcji Pracy informujące o wynikach kontroli na Stacji (...) w miejscowości W., datowane na dzień 28 grudnia 2010 r. stało się podstawę wszczęcia przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki postępowania w

przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej J. K. za naruszenie warunków koncesji na obrót paliwami ciekłymi w ten sposób, iż zatrudnił on osobę nie posiadającą kwalifikacji zawodowych – K. P.. Pracownik ten posiadał świadectwo kwalifikacyjne (...) wydane na podstawie rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 28 kwietnia 2003 roku w sprawie szczegółowych zasad stwierdzania posiadania kwalifikacji przez osoby zajmujące się eksploatacją urządzeń, instalacji i sieci. Świadectwo to zostało wydane przez Komisję Kwalifikacyjną Nr (...) przy Stowarzyszeniu (...) Oddział w K.. Treść świadectwa uzupełniono o wpisy nie wyszczególnione w załączniku nr 1 do ww. rozporządzenia. Odnośnie zakresu obsługi urządzeń dla których ma ono obowiązywać podano dodatkowo: „Urządzenia, instalacje gazowe o ciśnieniu powyżej 5 kPa dla LPG” (pismo Państwowej Inspekcji Pracy datowane na dzień 28 grudnia 2010 r., k. 7 akt adm., fakt bezsporny pomiędzy stronami postępowania).

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie nr (...) w dniu 30 grudnia 2011 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję będącą przedmiotem niniejszego postępowania.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 22 ust.2 i 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym, osoby obsługujące i konserwujące urządzenia techniczne obowiązane są posiadać zaświadczenia kwalifikacyjne potwierdzające umiejętność praktycznego wykonywania tych czynności oraz znajomość warunków technicznych dozoru technicznego, norm i przepisów prawnych w tym zakresie. Przy czym urządzeniach technicznych - należy przez to rozumieć urządzenia, które mogą stwarzać zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego oraz mienia i środowiska wskutek m.in. rozprężenia cieczy lub gazów znajdujących się pod ciśnieniem różnym od atmosferycznego(art.4 pkt 1 a ustawy o dozorcze technicznym).

Równocześnie zważyć należało, że art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U Nr 89 z 2006 r., poz 625 z późn. zm.) stanowi, że osoby zajmujące się eksploatacją sieci oraz urządzeń i instalacji określonych w przepisach, o których mowa w ust. 6, obowiązane są posiadać kwalifikacje potwierdzone świadectwem wydanym przez komisje kwalifikacyjne. Dotyczy to w szczególności urządzeń, instalacji i sieci wskazanych w grupie 3 (Urządzenia, instalacje i sieci gazowe wytwarzające, przetwarzające, przesyłające, magazynujące i zużywające paliwa gazowe) załącznika Nr 1 do rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 28 kwietnia 2003 r. w sprawie szczegółowych zasad stwierdzania posiadania kwalifikacji przez osoby zajmujące się eksploatacją urządzeń, instalacji i sieci.

W ocenie Sądu, stanowisko pozwanego, że kwalifikacje w zakresie obsługi urządzeń gazowych, nabywane na podstawie ustawy Prawo energetyczne odnoszą jedynie do urządzeń związanych z siecią gazową nie dotyczą urządzeń na stacjach paliw nie połączonych bezpośrednio z siecią gazową nie znajduje odzwierciedlenia w treści przepisów. Określenie: „urządzenia, instalacje i sieci gazowe wytwarzające, przetwarzające, przesyłające, magazynujące i zużywające paliwa gazowe” traktuje równorzędnie urządzenia, instalacje i sieci gazowe niezależnie od tego czy urządzenia i instalacje są bezpośrednio podłączone do sieci czy nie.

Wobec braku przepisu regulującego wzajemną relację obydwu norm uznać należało, że w zakresie objętym wydanym na podstawie art.54 ust.6 ustawy Prawo energetyczne rozporządzeniem Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 28 kwietnia 2003 r. wyłączone jest stosowanie art. 22 ust.2 i 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym, gdyż ustawa Prawo energetyczne stanowi normę szczegółową w stosunku do ustawy o nadzorze technicznym (Lex specialis derogat legi generali) a także późniejszą (Lex superior derogat legi inferiori) .

Oznacza to, że pracownik powoda, K. P. do obsługi zbiorników z gazem skroplonym obowiązany był posiadać kwalifikacje potwierdzone świadectwem wydanym przez komisje kwalifikacyjne wg wzoru określonego w załączniku nr 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 28 kwietnia 2003 r.

Bezspornym jest, że pracownik powoda K. P. posiadał świadectwo kwalifikacyjne odpowiadające wzorowi określoneму załączniku nr 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 28 kwietnia 2003 r. i wydane przez Komisję Kwalifikacyjną nr (...).

W rozpoznawanej sprawie nie ma znaczenia sposób wyszczególnienia rodzaju urządzeń, instalacji i sieci objętych świadectwem, skoro pozwany nie zarzucił, że czynności wykonywane przez tego pracownika nie mieściły się w zakresie wskazanym w świadectwie. Fakt wydanie świadectwa określonego wzoru przez uprawniony organ stwarza domniemanie legalności działania podmiotu, który się nim posługuje.

Zważyć również należało, w ocenie Sądu, treść rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 28 kwietnia 2003 r., a w szczególności załącznika nr 2 nie zawiera nakazu literalnego zamieszczania zapisów z załącznika nr 1, a jedynie obowiązek zachowania zgodności z nimi. Pozwala to w ocenie sądu, stosować ograniczenia i wyłączenia co do zakresu kwalifikacji.

Niezależnie od powyższego, Sąd podziela stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w Wyroku z dnia z dnia 6 października 2011 r. (III SK 18/11) , obowiązkiem wynikającym z koncesji w rozumieniu art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego może być obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, który konkretyzuje wobec indywidualnego koncesjonariusza wykonywanie przez niego działalności koncesjonowanej w sposób bardziej szczegółowy, niż wynika to z obowiązujących w danej dziedzinie uregulowań. W rozpoznawanej sprawie warunki 2.1.1 i 2.1.2. zawierają jedynie ogólne sformułowania co do przestrzegania przepisów ustawy Prawo energetyczne oraz m.in. przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy oraz dotyczących bezpieczeństwa pożarowego, ludzi i mienia.

Z tych względów zaskarżoną Decyzję należało uchylić wobec braku podstaw do jej wydania (art.479⁵³ § 2k.p.c.).

SSO Bogdan Gierzyński